

Maigol

10 centims

—Diu que és conten tantes mentides de mi... Menys mal! pitjor seria si es cantès la veritat...

IRIS-PARK

Valencia, 179

DISSABTES

Balls extraordinaris

DIUMENGES i**FESTES**

Tarda i nit

Grans Balls de disfresses

Grandiós Programa de

BALLS MODERNS**SALÓ
JAPONÈS**

Rambla Canalejas, 7 **AL PETIT**
- Teléfon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius y Sopars — Fox-trot

*Bons ballaires: sols la gent de gust
va al Japonès*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE**COBERTS 6 PTAS.****ORQUESTRA VERDURA****Restaurant
EXCELSIOR**

Rambla del Centre, 34

Teléfon 4143

Tots els dies, aperitíf
et sopars-tango, pre-
nent part:

Isabel Moreno
Príncep de Cuba
Malatzoff, etc.

Restaurant de primer
ordre
Lloc preferit pel públic
elegant

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon, 3332

TOTS ELS DIES, TARDA I NIT

Grandiós éxit de la notable divette espanyola

Conchita Ulla**Les Papillons****Lily Tresor****Chisperita****Gloria Nardi****Floriana****Napolitana****i altres 40 belles artistes**

**A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no frequenti l'EDEN.**

**Empresa
Bohemia**

TEATRE ELDORADO

Gran éxit de la genial canzonetista **RAQUEL MELLER**
Succés de la monumental pel·lícula **FEDORA**, sublime creació de
FRANCESCA BERTINI

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :: Pel·lícules exclusives

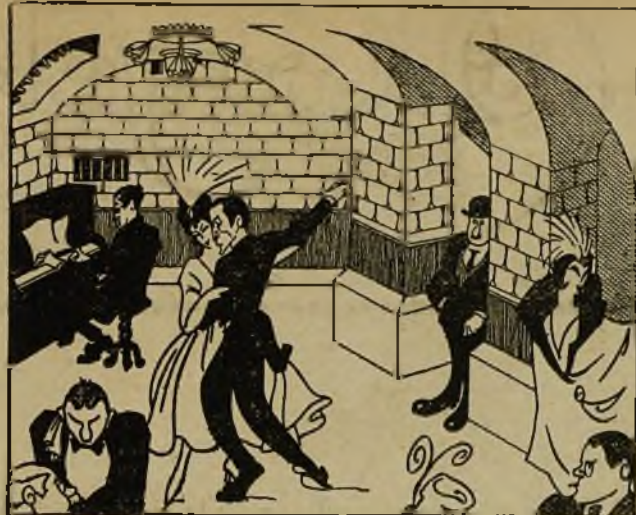
TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
Curull de dones guapes. — Reunió del jovent trempat

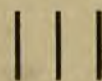
BAR MONTECARLO CAFÉ-RESTAURANT

Aviñó, 25 i Comtesa Sobradia, 1 - Telefon 4274

Original i fantàstic cabaret de tango als sótans-Gran aïrée de balls
moderns i internacionals a mitja nit

TIPOGRAFIA PERE CASO

UNIVERSITAT, 137

Treballs

Comercials i de luxe

DUMENGES I FESTES, TARDANIT, BALL DE SOCIETAT

Febrer en el Jardí d'Hivern

Balls de màscara espectaculars 13, 20 i 27 Janer i 3, 10 i 17

RONDA DE SANT ANTONI, 62 i 64

VENUS SPORT PALACE-BALL

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12
«Café Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de París - Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit - les nou hores
de "grimegia" nocturna-Alegria, tango i tocologia - Si voleu passar cinc minuts fora del
món, visiteu el típic **CABARET DU TANGO**

Telefon, 1195

TABARIN MORITZ

APERITIU I SOPARS TANGO tardes i nits

Están preparats 10 succulents ressopons amb
ballaruga i gaizara. Tzigans Corella, Salons
Independents, Carla parlada

Gran èxit de la sensacional parella de ball

LOS DEL PLATA
SEPÚLVEDA, 22 i MONTANER, 2 i 4
Teléfon 2044

GRAN IMPERIO

RONDA DE SAN PAU, 34, 36

Telefon. 4584

GRANS FUNCIONS DE VARIETÉS

TARDA I NIT

Aperitiu tango, a las 7 - Souper tango,

- apres minuit - Orquesta de Tzigans -

ENTRADA LLIURE

El més elegant Concert

El més distingit foyer

GERMANES OLIVER

— 1 —
BLANCA DE NAVARRA

BARCELONA, 27 de Gener de 1917

REDACCIÓ: Taberna «La Catedral». Lleona 14, de 7 a 1/2, 9 tarda.
Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Cent, 317, 1.a

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Espanya: trimestre. . . . . Ptes. 2
Estranger: Està massa malament, per ara.
La responsabilitat dels treballs a càrreg dels autors.—No's re-
tornen els originals.

Margot
30 centims

vui he perdonat al de Sans. I és que, al cap i a la fi, els de Sans sempre s'ho fan perdonar tot per gròs que sigui. I mireu que me l'havia fet grossa!... Deixar-me sola una nit, i una nit com la nit de Reis que sembla que tothom té companyia i si no la té se la pesca, i gairebé sempre la troba!

Aquella nit, se complí el diví precepte de tal fadràs tal trobaràs... Jo li havia fet moltes vegades el salt, al procurador, i aquella nit el de Sans s'havia venjat fent-me'l a mi. Me va coure molt. Jo, no m'ho mereixia. Ell no's podia queixar de mí — li havia regalat mitja dotzena de mitjons de seda i li pago la despesa. — Però, avui l'he perdonat. La dona del procurador, del meu procurador, la llegítima, és

d'aquella terra de la sal i el *Salero*; d'aquella terra del ganivet a la lliga-cama, de la guitarra i de la *manzanilla*; d'aquella terra on cada dia surt el sol encara que estigui núvol; d'aquella beneïda terra de Maria Santíssima i del *Pasos Largos*, on ningú menja, però on tothom canta d'Andalusia!... I, és clar, tenint cédula treta en aquella terra, li agrada el cant flamenc els *boquerones*, el vi petit i la juerga. I com que'l procurador — de Girona, i, com a propina, autor dramàtic! — no està per la juerga, ella se la busca fòra de casa. Se la busca amb el de Sans!.. A mí, m'hauria de saber greu aquesta comandita. Però com que jo sóc nascuda en aquesta dolça Catalunya de la Mancomunitat, els teixits i la literatura mediterrània, no m'ofenen les comandites. I aquesta, la de la castiça costella del procurador, em fa gràcia:

Aquella nit, la de Reis, el de Sans i la costella se la van passar com poden suposara estimant-se i tornant-hi fins a les set del matí. Mentres, jo, trista com un personatge de novel·la, i sola com la Maria — aquella Maria de la cançó —, sola amb la criada que cantava el *Ladrón* — encara el canta, i que n'hi ha per a estona!

I el procurador, pobret, que sense la costella i sense mi es perd, corrent pels carrers entre serenos, fanals de sereno, algún corridu i molts gats que s'estimaven d'una manera ben poc correcta — com els homes i les dones — sota la lluna.

—I ara, que fa, senyoreta? Si la atrapa la mamà...

—Ai, quan veig un jove amb una camisa de can Bellfort no m'en puc estar: haig de abraçar-lo!

Camiseria Bellfort

Call, 3 i 5

SUCURSAL, ARCS, 2

Bon gust, genres inmillorables i bons

Memories d'un cap de trons

La primera volada

VII

ES de la tarda memorable que passà amb la Quimeta, l'Ernest se sentia un home gran, una mena de gall amb esperons disposat a donar el ¡ki-ka-ra-kiki! continuament.

El séu còs, fins aleshores relativament tranquil, es trasbalsà de tal manera, que no podia aguantar. Fou, en la seva naturalesa, com una pedra tirada al mig d'un lloc d'aigües quietes. La Quimeta li va tirar la pedra i li va amagar la ma. Ara, ell, estava sempre disposat a tornar-la a amagar altre vegada.

Durant deu o dotze dies no sortí gairebé de casa seva, i estava sempre cap-ficat rumiant quan tindria una altra ocasió de quedar sol amb ella.

Don Claudi, a l'adonar-se del retraïment en què vivia son fill, i de l'aspecte concirós i circumspecte que havia agafat, pensà, de bona fe: — Potser si que a aquest xicot li haurà entrat l'arrepentiment i vol tornar pel bon camí?..

Així ho comunicà, amb gran satisfacció, un dematí, a sa esposa.

— Mira, noia — li va dir — Amb gran alegria he de comunicarte una cosa.

— Digas, Claudi — li contestà la muller.

— Vinc observant ja fa un grapat de dies que nostre noi va per bon camí. Ja sabs que jo tinc molt ull i que no m'enganyo mai. Aquest xicot s'ha arrepenit d'aquella primera calaverada que va fer i potser ens haurem d'alegrar que li hagi fet mal, perquè confio, i confio amb motiu, que aquella fou la primera i també serà la última.

Jo em fixo amb tot. No has observat que fa un grapat de dies que gairebé no surt?

— Si que és veritat!..

— No t'has fixat que fa un posat tot serio, que casi no diu res a ningú i que fins està trist?

— Ai, si — contestà ella tota sobtada d'alegria.

— No t'has fixat que abans d'ahir, ahir i avui s'ha llevat dematí, molt dematí, abans que nosaltres i que estava com mig preocupat?..

— Sí, si que és veritat!..

— Si tinc una *pupila* que no me la mereixo! No en fa pocs de dies que ja ho havia notat... Aquest xicot fa el canvi. Dona el tom. Fa la muda. Ara, ell està en un període que en diríem crític, m'entens què vui dir? Un període crític o difícil. S'hi ha

d'anar alerta. L'hem de tractar amb molt cuidado, que ell no s'en adongui, que no sospiti la gravetat, comprens?

Entretant, mentre marit i muller tenien consulta o concell de família per a posar-se d'acord sobre el cas de curació del fill arrepenit. El nostre Ernest anava barrinant com ho faria per a tornar-se a embarcar amb la Quimeta, però de cap manera podia trobar la sol-lució, i això el preocupava més i més.

Dos dies més tard, don Claudi cridà a concell a la seva esposa.

— T'he fet cridar — li digué — i quan t'he fet cridar ja pots comprendre que per quelcom greu serà.

— Ai, parla, que ja en fas estar amb ansia... No ha pas tornat a «agafar-la» el pobre Ernest.

— Nò, res d'això, o, millor dit, sí, això mateix. L'Ernest està borratxo però nò de vi: De tristesa d'arrepentiment. Té una mona trista que, ben mirat, encara és més trista que una d'alegre. Estic espantat.

— Ai, Vergell

— Rèsll. Estic espantat, però hem de posar-hi remei. Aquest noi, seguint així s'ens perderia. Ja ni menja, ni beu, ni parla, ni escolta. Té les nou hores de tristesa, té l'hipocondria intensiva, té la tristesa de pàidior que és la pitjor de les tristeses perquè les porta totes.

— Pobre fill meu! — S'ens posarà malalt!.. S'ens posarà malalt? Ja està tot ullerós. No t'hi has fixat?..

— Vols dir que'm convé aquesta xicota?

— Ja ho crec! Pateix de l'estòmac i gairebé no menja.

--Agateu-lo! No'm sab greu pels diners, nò; per la cartera m'en sab, que és de can PERELLO!

Fábrica de Carteras,
Moneders, etc., etc.

Lo mes elegant i chlc.
CARRER DEL PI 7 BIS

Historia de l'home qui es va tornar peix

Es deia Pere Font i Font—el seu infantament es devia a aquella dita tan saborosa de: Com més cosins, etc.—, havia nascut a Sant Pere Pescador i era aficionat a les faldilles i a lo que solen amagar les faldilles ⁽¹⁾ Què hi farem! Tothom té la seva flaca en aquest món! I qui no la té que's purgui, perquè això de les flaques és com el xarrampió: tots l'hem de passar.

***

Era prim i llarg, i se n'alegrava. Era rós, un rós de blat de moro de mala família, i també se n'alegrava. Tenia uns ulls d'aquells que fan desgracies entre les dones, i un caminar dels que fan desgracies entre les dones i els homes. Era federal de toda la vida: una vida de vintiset anys, dos mesos i un dia.

S'alegrava de tot, perquè s'avorria de tot. S'avorria mirant jugar a la manilla, cada tarda, en el Cassino Federal, al senyor Vicens, al senyor Antonet i al senyor Fadaricu. S'avorria sentint parlar de la guerra al senyor Vicens, al senyor Antonet i al senyor Fadaricu—perquè a Sant Pere Pescador encara parlen de la guerra, pobrets!— S'avorria amb les postes de sol i amb totes les postes. Només es divertia amb les dones. Si hagués sigut savi, les dones l'haurien fet tornar boig; si hagués sigut gras, l'haurien aprimat; si hagués sigut ric, l'haurien liquidat. Però com que no era ni savi, ni gras, ni ric, no perdía; anava passant, que avui, tal com estan les coses, ja és fer molt.

D'això va venir la seva desgracia: de l'anar passant. Va conèixer, quan les circumstancies l'arrancaren, com una mata de romaní, de Sant Pere Pescador, a una viuda, que no era precisament una viuda, sinó un hostal de vora el camí. Hi havia passat tothom. Aquella dona, que tenia molta carn com totes les viudes amb circumstancies, el va portar o transportar, que és com si l'hagués portat al quarto fosc.

En Pere Font i Font notà un canvi estrany. Sentia palpitations per tot el seu còs, i, al caminar, movia els braços com si nedés. Se passava les hores mortes que li deixava la viuda, que eren poques, al moll, contemplant, embadalit, als pescadors de canya. Cada vegada que epicaven i el pescador ficava un peix al cove, on aqueix abans de morir es despedia de Colón amb tres saltirons i una tamborella, En Pere

— De peixos s'en crien molts en el Mediterrani; el mal és que casi tots s'escapen per l'estret de Gibraltar.

Font i Font sentia una aguda punxada a la nou del coll i feia: —Aï!

***

I deia el desgraciat: —Em torno peix!... Em torno peix!...

I un dia—eren les set i tres minuts de la tarda i plovia— se quedà mort en braços de la viuda: un bon coixil

I la viuda es consolà.

—Pobret! Es tornava peix i s'ha mort. No és pas que no's portés l'oli, nó!

***

Cada any, la viuda visita, al cementiri, acompanyada cada any d'un amic nou, laombra d'En Pere Font i Font, el pobre desgraciat que en lloc d'estar en un aquarium, el tenien tancat en un ninxo massa fosc i excessivament baix de sostre.

(1) La perdicó dels homes.

WILLY

FONÓGRAFOS

Al comptat, ptes. 60-A plaques, ptes. 72. 6 ptes. mensuals

NEW-PHONO

AMPLE, 38 i 37. BARCELONA

Damen's catàleg general

El misteri d'En Borràs

na filla al Jardín Español. — La piga reveladora. — Sota una caixa d'ostres L'ortografia d'En Borràs. — No es enemic del Teatre Català. — La filla, En Cambó i l'Agulló. — Es la mare una gran actriu? — En Gual, ovira un negoci.

El carrer tenebrós de Sant Ramón, prou conegut de tots els llegidors, oferia l'aspecte de cada matinada. Aquell aspecte que agrada tant a En Vallmitjana. Dones a les portes. El carretó del cafè amb llet. Un guardia dormilega. I gent que passa dient:

— Si no m'afusellen aquell set, faig negoci!..
— Si, però jo tenia un tres en porta...
— Lo que jo vui són les postures a la fresca...
— Noi... Si aquest Morote no ens diu prou i ens deixa de cara a la «sopa»...
— Què deuen fer En Bravo per tenir tanta *salida*?..
De sobte, una dona trista, trista com la capa d'En Capdevila, ens va fer una senyal.
— Puja, noi!..
I vàrem pujar.

Després de pujar 47 esglaons, ens trobarem a la sala amb forta pudor de «rumàtic». — La sala tenia l'aspecte clàssic: Una *cómoda*, un silló, un sofà, un llit — A les portes, un gran retrat. El retrat era una oleografia que deia:

ENRIQUE BORRÁS ALSINA

Vàrem pensar que la sacerdotisa de Venus era «aficionada»; que, com la Xirgu, havia treballat a l'Esquerra de l'Aixamplis, i, a força de fer drames de *Las Iglesias* s'en va anar per la mala vida. Restàrem bella estona cercant la causa de la colocació d'aquell retrat en aital lloc. Fins ara, en la nostra llarga vida periodística, als quartos de director de diari i de mestreja de casa d'amorío no més havíem vist el retrat del *Gallo*.

Ella, amb llàgrimes als ulls, ens digué:

— Es el meu pare!..

***

¡Una filla d'en Borràs!.. ¡Una filla viscuda en el vici i en el misteri!.. ¡Un drama més pregon que'ls drames més forts i masculins!.. I la rialleta de mofa va desaparèixer dels nostres llavis.

— ¡Què n'és de trista, la vida!..

***

La mestressa ens va portar xocolata després de haver fet el fet. Nosaltres, la informació la fèrem després de l'exploració.

— Vosté no creurà lo que jo li dic... I és natural... Les dones de la mala vida totes volen ésser filles d'algú... Ja ho veul... Aquí, al 14, hi hà una menor filla d'En Pich... Al 17, una rossa filla de mossèn Estebanell... Al 34, cinc filles de cinc senyores diferents d'En Junoy... Però, jo li juro per la llet que he mamat que sóc filla d'En Borràs, que En Borràs em va fer en un entreacte de «Mar i Cel»...

La noia va plorar una mica. No està malament això de plorar en certs moments de la vida.

— Oh! la meua vida!.. Ara rai!.. Ara tinc una rental.. Sempre hi hà algún llegidor de «El Teatre

Català», que, per odi a En Borràs vé i em dona un duro... Però, aquells dies!.. Els dies de la meua infantesal.. Eren tristos de canço popular...

...La primera sensació de vida la vaig sentir sota una caixa d'ostres a la porta de l'antic teatre «Jardín Español». A la *cuenta* era el meu bregol. Jo recordo els aplaudiments, els braves, els xiscles d'entusiasme al meu pare... Un día, tenia cinc anys, vaig cansar-me d'aquella vida. En fela por, En Borràs!.. En mirava de una manera esgarrifosa... Feia uns ulls de dimoni... Ademés, mai, mai de la vida em donà un ral... Una nit! Oh, una nit! Feia fret, un fret que pelava... ¡No hi havia dret!.. En Borràs va passar pel meu costat amb un abric de pells... — aquell que treu a «La dama de las Camelias» — El vareig seguir... Se va ficar en un cafè... Jo, entre els grups, entre les ombres no vaig ésser vista. En Borràs es va posar a escriure. Jo, per darrera, vaig llegir!..

«No puedo hibist más entre mis paizanos... Endemes... esa iga al me parese en todos los venri-cuetos y pone en mala forma mi gloria, mi onor... o no me etivoco o esa chica es aquella que en Melilla engendré con...»

Com un llamp me vaig tirar a sobre. Aquí té el paper... En Borràs, esmaperdut, atontat, va aprofitar l'ocasió per a sortir del cafè sense pagar...

— Però, vostè de què ha viscut?

— En Cambó em protegeix... Allò és un home!..

Pausa.

— En Cambó?.. Vol dir que és un home?.. Vol dir que no és un moro?

— Veurà... Jo no ho sé pas... De primer vaig conèixer a un tal Anguiló o Agulló, un home molt viu que sab el niu de tot això... L'Anguiló va riure molt amb la meua història... Em va presentar a En Cambó... Des d'aleshores, no em falta res... Sóc la dallonces de la Mancomunitat... Miri, en aquest prestatge tinc les obres de tots els poetes de la Lliga i les Publicacions de l'Institut d'Estudis Universitaris...

— I què pensa fer?

— Oh!.. Llegir i fer la vida!.. Ja tindrè prou feina!..

— Però, la seva mare?

— Misterill. Devegades penso que sóc filla d'una estanquera perquè m'agrada la fortor dels caliquenyos, i devengades penso que sóc filla de una gran actriu perquè em sento amb ànima de bandarria...

— Qui sab!

Després d'un silenci vàrem afegir.

— I no ha tingut algún amic una mica interessant?..

— Sí, En Gual... En Gual és un home de genre francès espetarrant... No perd mai el temps, el manu... Diu que'm vol fer còmica, que's farà empresari i que guanyarem molts diners... Això sí, m'ha fet pintar una piga a la cara...

La pobre sacerdotisa se va adormir; nosaltres, també. Al despertar, em va dir el nom. Es diu Agna i viu al Carrer de Sant Ramón, 83, bis, 1.º, E.

Allà va quedar amb la seva història. Nosaltres, un xic capficats, vàrem saludar al guardia de la cantonada tot pensant:

— Potser és un fill del senyor bisbe!.. Què n'és de gran Barcelona!..

EL CABRETER AUDAÇ

MARGOT en aquest número te'l gust de presentar al públic de nostra mai prou alabada Barcelona la Seu de la *grimegia* de la terra; l'*Excelsior* del districte sisé i els *environs*. MARGOT ha sigut rebuda a toc de marxa nupcial del «Lohengrin» pe'ls simpàtics *Tzigans Corella* que en qüestió de perfilar xotis posen el mingo. La delícia d'aquells salonets independents, discretíssims... apartats del lloc principal de la *grimegia*; no massa apartats, per xò, per a que'ls ocupants puguin portar el compàs del ball que toquen. Allí els *corrits* recalcitrants i neurasténics hi troven una carta de confiança, reparadora de forces perdudes i preparadora per a les *forces trovades*.

La esquisida Mathilde franceseta deliciosa per élla mateixa, per l'alegria que reperteix i pe'l papallo-neig continu de taula en taula repartint les flors del seu ingeni. La seva germaneta Lili una *costaud* de 16 anyets (*ojo Tenorio*) la MARGOT ex-Rojas sempra trista i recalcitrant la rossísima Pepita i tots ells, tota... en Conesa de nas inquiridor de novetats atmosfèriques... en Llibre, fabricant de coses dolces i esquisides amb en Tataret pintor de dones parisenses; en *Musculatura* forçut com un Hércules i *guap* com un Apollus

el gran Torres alt, prim i enfundat dintre de un levisac prehistòric... heus-aquí tota la representació de les forces vives de la *grimegia* honrada!..

Això es el «Cabaret Moritz» hont els Plata ballen la *furlona* i el Pericon Nacional... *ché, amigaso*...

En Molina—el cèlebre Molina enginyer notable i enginyós sobrasalient ens fa notar la particularitat:

Avans els *corrits* disseminats per tots indrets i districtes de Barcelona i Sant Andreu corrien la veu per a la seva reunió en un lloc determinat; ara ja no hi ha necessitat del *Sant i Senya*... Ara ja tots se troven a can Moritz sense dirsho!!

MARGOT n'està contenta d'haver-lo visitat i d'haver fet la coneixença dels senyors de *Corella*, *tzigans* a ratos trovats però artistes sempre i que saben tant el seu *métier* que hi ha *ballarins* que fan un dia de camí per a poguer marcar-se un tango als sons voluptuosos de la seva orquestra.

El *sanyó* Emilio, home d'esprit mondà i ple d'empente porta la batuta de tot, amb una coneixença de tot, que fa la competència a qualsevol *regiojeun* de professió i de fama!

LLIÇÓ VI

ls caracters de la relació cinematològica.

— El progrés. — Els matíços. — La malla. — La manca de l'òscul. — El petó. — Llocs on es fixa el petó. — Classes de petons. — El Doctor Antic La responsabilitat. — Un parentessi.

La relació cinematològica és, dèiem, una excepció en el món de les relacions contractuals. Val a dir, però, que en té ben poc, de contractual. En això, precisament, radica el truc del perfecte cinematòlec. Passar de lo imperceptible a lo perceptible en una finíssima gradació de matíços és la principal dificultat per al grapejador. Així, la dona no gosa queixar-se, al principi, perquè té por de que li diguin: — I ara, senyora, potser sí que ho vol, que la grapegi... — i després tampoc s'esposa a fer-ho per a que no li responguin: — Després de dugues hores que's deixa grapejar, ara li ve el queixar-se? — Teixir aquesta malla fina d'habilitat manual i de suprema i progressiva delicia, és el secret de la cinematologia.

Una de les característiques de la relació amatoria en el cinema és la manca de l'òscul. El primer petó, compendi de totes les tendreses, rusc on es liven les mels més exquisides, tema de poesia cantat pel Dant en el cèlebre epissodi de Paolo i Francesca — que tan bé recita el metge, poeta, baríton, fundador d'una nova terapèutica i d'una nova rel·ligió, francòfil de tota la vida i admirador incondicional del Divino Calvo, el Doctor Antic—

La bocca mi baccio tutto tremante...

somni de totes les noies amb trena i de tots els cossinets de les noies amb trena, no existeix en l'amor purament cinematogràfic. Cert que en el cinema s'hi fan petons de tota mena: a la ma, al front, a l'orella, al clatell, a les parpelles (aquests són especialitat nostra) a les ales del nas, al clotet, a la galta, a la boca; que's

besa frèvolament, apassionadament, furtivament; ingenuament... Però, res d'això és purament cinematogràfic. Aquests petons són la escussa de l'amor que vessa del beire ardent de les boques sedentes. (Aquesta frase és absolutament original. Es prega es faci constar la procedencia si algún admirador nostre la reproduueix) i l'amor cinematogràfic no té escussa i és com uns resol·lis fabricats sabiament com per art de bruixes amb quinze dies de cel i serena, una mixtura misteriosa i delicada. L'amor de cinema és clàssic, no romàntic. Si la dona cau en ell, és per sa voluntat o per una habilitat racional de l'home. No per torbació, no per un vapor calenturiento, ni per un filtre envenenado... L'amor del cinema és amor de plenes responsabilitats. No té sorpreses desagradables. El cinema vetlla per la moral de les famílies.

..

Acaba aquí la part especulativa d'aquest estudi. Ara en començarem l'anecdòtica i didàctica. Però, per a això, cal un difícil treball de recerca de donades que'ns ocuparà algunes setmanes. Mentrestant, restarem en un silenci plé d'activitats. I tú, llegidor vés esperant en silenci altres vingudes...

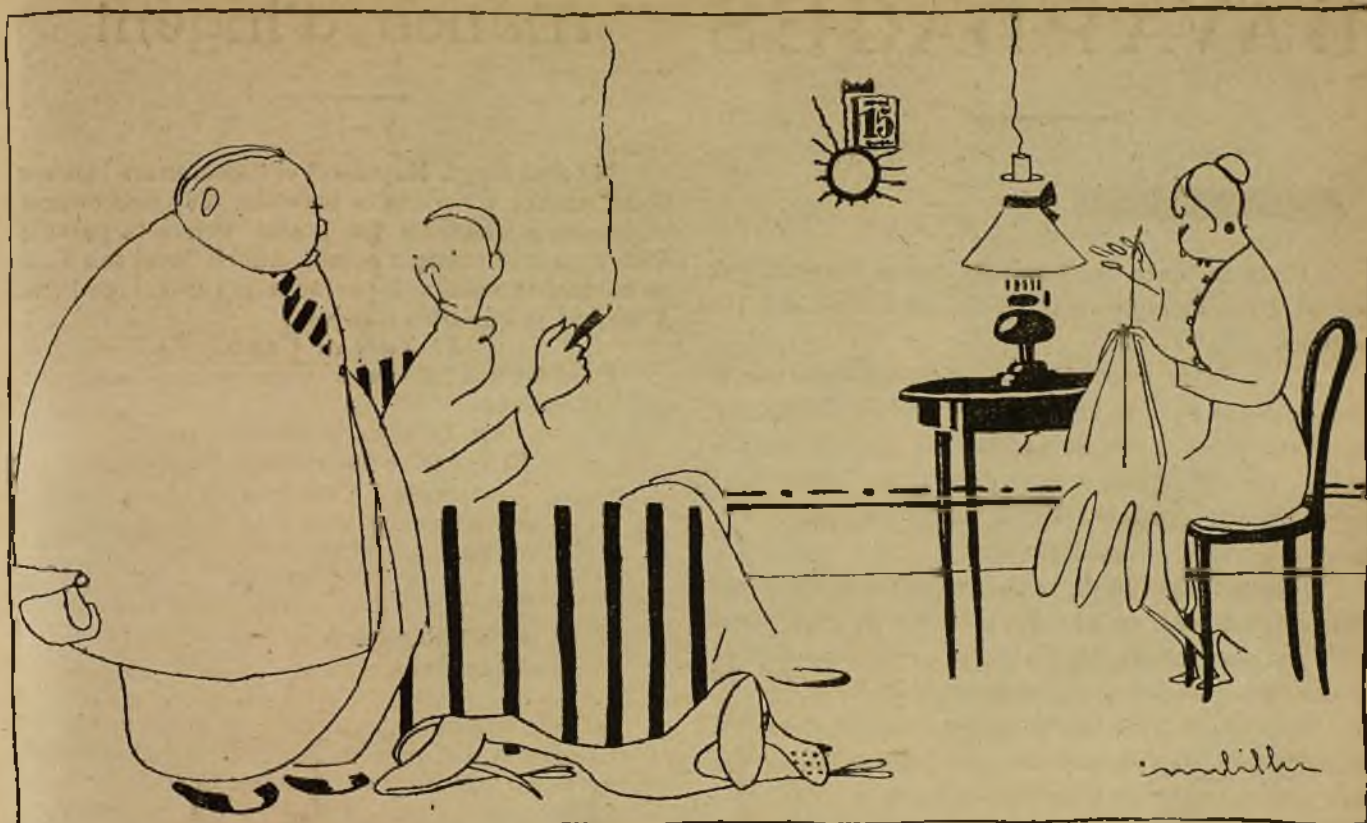
CHARLOT

—Un palau, un auto, tres mil collars de perles, 400 criats negres...

—Prefereixo que'm porti a «LA OSTRERA MODERNA», Quintana 7.

—No't fa vergonya que la teva dona tingui de treballar de nits per a mantenir-te?
—Ella hauria de donar-se'n, de tenir que vetllar per a guanyar quatre quartos!..

Galeria de dónes hermoses

La Xerrapeta

Li diuen la Xerrapeta perquè de menuda, menuda que era, se va transformar en molt poc temps en una dona feta, de respectables dimensions; però, el seu nom és Amelia Meyer.

Sobre la seva edad corren diverses opinions: lo únic que's pot assegurar en concret és que és més jova que la Pageda i que la Pilar Fabregas, la dona del Passatge romàntic qui dorm amb sabates per a conservar la bellesa i la gallardia. Viu a la Via Làctea. Va debutar al teatre i el públic, segons ella diu, no la va comprendre.

Es, com diria el Doctor Borralleres, la Regina de la Mandanga. La literatura la ofega. Una vegada ens

dèia —Yo no soy más que una pobre artista que tiene un hotelito en Passy i un tesoro de ilusiones en la frente— Ara ja deuen començar-li a passar, les ilusions.

Es dona molt ben relacionada. Són els seus amics: primeres qüotes del Col·legi d'advocats, Barons portuguesos, Doctors de renom, dandys internacionals, pollastres de la *crème*, el comerç i la indústria; la Banca i le Borsa.

Té un deliri pel ball. Li agrada fer d'home quan balla. Aleshores, posa els ulls en blanc i imita els lirismes passionals d'En Tataret.

Conreua la seva professió amb veritable sabiduria, i domina el *métier*. Mamà Pilar diu —i el seu testimoni és irrecusable— que la Xerrapeta és la dona més experta de Barcelona.

Coneix varies llengües. Parla el francès a la perfecció. El castellà, el parla amb una gangositat característica. Però, quan està millor és quan es deixa anar en català de la Bordeta i enjega renecs recargolats com el carreter més impenitent.

—T'agrada sopar al «Cosmos»
lloro meu?

—Sí, verdum de l'ànima, mai
havia menjat tan bé.

COSMOS-BAR
RESTAURANT - XACOLATERIA
SALONS PARTICULARS
Plaça del Teatre,
Telèfon. 7294
OBERT TOTA LA NIT

BAVARDAGES

Manca d'ingeni

Nous avons la douleur d'apprendre la mort, aux suites d'une attaque de rougeole, de notre aimé Directeur.

Cette triste nouvelle que, comme d'habitude, s'est répandue avec la vitesse d'une trainée de poudre, a, partout, été accueillie par la plus glaciale indifférence. Le vide qu'une telle disparition laisse dans notre maison (chez le bistro commun) est pour l'instant impossible à combler.

Il serait superflu de vouloir raconter la vie d'une personnalité aussi en vue. La méthode qu'il sût mettre dans une oisiveté, bien remplie par le désordre et la débauche, lui valurent l'estime générale.

Rappelons avec quelle noble énergie il s'abstint, la vie durant, de verser la moindre indemnité (argent) aux propriétaires des nombreuses maisons qu'il habitait et dont il se vît, — hélas! faut-il le dire? — expulsé sans ménagements.

Ses idées le placèrent toujours au-dessus du vulgaire; il resta un grand incompris.

Homme de cœur, c'est de sa jeune personne qu'il aimait payer. Et cela il le faisait avec une ardeur jamais égalée; cet esprit généreux trouvait son plus grand bonheur dans le don qu'il faisait de lui-même.... (nombreux et encore frémissants témoignages féminins).

Avec son élégance recherchée, ou plutôt raffinée chez les copains, il était le plus bel ornement des alcôves-palace.

Ami du progrès, il fut dès la première heure le grand champion du piano mécanique.

Des gens que la passion politique aveugle, accueillirent cette néfaste nouvelle par des crises d'hilarité. De telles incongruités ne sauraient nous atteindre. Rien! rien ne peut nous empêcher de nous plonger corps et âme et le reste dans le plus effréné desespoir. A cette fin nous réunîmes à la Cathédrale (Vins et Liqueurs) (1) en un joyeux festin auquel nous prîmes nos amis et amies de bien vouloir assister. Inutile d'apporter ni fleurs ni couronnes.

(1) 14, rue de la Lionne.

No som ningú. Ha nascut el Refectorium i encara no ha trobat un apellido ingeniós. Cap dels nostres pintorescs intellectuals ha pogut redre la paraula llatina un mot castiç, i català. Aquell local tan serio no ha trobat encara la paraula popular i grollera. A Madrid ja l'haurien batejat:

El Tupt de Cambó

Hem fet una informació i ara per ara hem sentit que l'anomenen:

La Taberna de Santa Teresa
El Panted d'En Peius
Una juerga a Verdún.
El Saló de la «Veu».
El Palau de vi ranci.
Les ruines de Catalunya.
Sala Mercé-Vermouth.
«Els Vampiros».
A can Gual.

Lo únic una mica pintoresc que pot sentir-se és les converses. Un senyor en demanar a un cambrier:

— Portim una ració d'Extremaunció ..

Altre:

— Demà vindrem a batejar la criatura.

Un de més enllà:

— Faría el favor de dir-me on es el confesonari?

Altre:

— Una espelma!

Altre:

— Son las dotze i no puc pendre res... A les sis dic missa a la Seu.

Un extranger:

— No tenen pixats de Felip II?

Un torero:

— Za muerto argüen?

Nosatres a la porta hi posarem un rètol amb l'aprobació d'En Prat de la Riva: = Tres cafès donen dret a un cupò de tres dies d'indulgència. = Un sopar treu ànima del purgatori. = Abono diari es mérit per a ésser regidor.

***

NO VAL A BADAR

En aquest mateix número publiquem una informació estupenda parlant d'un home anomenat Enric Borrás Alsina. El nostres llegidors ja deuen comprendre que aquest senyor tant interessant no té res que veure amb don Enrique Borrás, natural de Badalona — patria de l'Anís del Mono — i director de comedies a Madrid i provincies. No val a badar. Diem això perquè en aquesta casa ja sab tothom que l'Anís del mono i En Borrás, l'actor, son dos coses dignes de tot respecte i admiració.

— Es una cursil Conten que encara no sabia que existís la Casa Cortès!...

— La Casa Cortès, precisament? D'allí són els millors regals que m'han fet els meus amics.

CASA CORTÉS

Comte de l'Assalt, 13-BARCELONA

Perfumeria, quants, pellis, regals chics, etc.

CONCERTS

Aquesta setmana, MARGOT ha tingut la pensada de fer una excursió pel Paral·lel, on feia dies que la gent no li veïa. Acompanyada de tres amiguetes de l'ànima i del cor—mes del cor que de l'ànima.— «Bastant conegudes i senyores de posició «sostinguda»; ténen els llurs afers particulars, i, per a no perdre la posició, que és una bona posició, no volen fer constatar els llurs noms... No fós cas que'ls senyors Protectors de l'Ensenyança del Decàleg amorós agafessin gelos i fessin el patarrell que en elles és perillós perquè els hi dona per no pagar les factures de modistes, perfumistes, manicures i perruquers i qualqui bijoutier.

A l'entrar al

GRAN IMPERIO

La sensació fou gran... El senyor Espoy, amo del establiment i persona ben educada i de posició, al saber que MARGOT era al establiment va posar-se a la seva disposició amb 6 hotelles de Pommery... El Sr. Espoy és digne d'ésser ric; sab tenir aquestos gestos que honren a un home!

Asseosorada per ell, va admirar, bocabadada, a la opulenta Line Berty, imitadora en fi de la *Boude Bonnot* amb totes les agravants de bellesa i simpatia. La Blanca de Navarra (nom d'història sigle 19), estrella amb aires de cometa i fins de constel·lació (amb permís de D. Dionís Puig *Regisseur* de tot el sistema planetari,

Avelina Garcia

Line Berty

ingleseta de ulls viciosos i prometedors de delícies refinades *gaurmandes*! El senyor Espoy ens conta que

Les meves amiguetessen-tiren dolça emoció, amb les agravants de la «pell de gallina» i girament d'ulls en blanc al veure a la Diane Stol

la ballarina Avelina Garcia, hermosura extra planetaria, se va torçar el peu... No se li conegué pas, doncs, picava i repicava els talons d'una manera rítmica i vertiginosa...

Era tard i el Sr. Espoy prengué comiat de nosaltres amb un somri de satisfacció *malgré le gaspillage de champagne!*

L'auto vertiginós com les cançons de la Lily Trèzor de l'Edén ens portà a les portes del

FOLIES

Rectifiquem allò del Trasatlantic... No ho sembla, no hi arriba... Es com una golondrina (golondreta, segons el Dr. Pujols) en dia de revetlla... Aquella llums vermells i blancs fan tota la il·lusió i fins se sent mareig... i s'acava de sentir quan surten les senyoretetes a lluir les seves personals habilitats...

Pholène: Senyora rossa, bonica i simpàtica que li dona per a fernes por amb una calavera que, segons males veus, és la del simpàtic senyor Pepito, aquell senyor que abans sempre era a les primeres butaques de tots els concerts i que, segons ens diuen, fa temps que no «actúa». S'afirma que li deixa per a lluir-se, més, en el treball difil·lissim... molt hi ajuda aquell colom que porta boà de *marabouth* i que, lligat per goma invisible sempre torna a lloc. També devém fer constar que no fuig perquè la Pholène porta besses de llombrigo i per xó el colom li pica l'idem davant tota la concurrència; el seu treball, agrada i... ella també!

MARGOT i les seves amigues s'entaulen i demanen llagosta: ve el cambrer sol·licit i porta les racions de llagosta, pero sense les gustoses potes... demaném explicacions i ens diu que es la ultra moda... que les potes ja no s'estilen, i una pila de coses més... averiguacions fetes, resulta que les senyoretetes qui estan en vaga, reunides totes en una taula amagada al fons del Foier demanen les potes de les llagostes al cambrer, quin amable, galant i caritatiu, les reperteix equitativament... llavors, per poc que una s'hi fixi nota un estol de dònnes ocnpades en xuclar el gustós moll de les potes amb una fruïció i avidesa que sembla que facin concurs.

Preguntades, responen a coro: «que allò les excita»... i segueixen xuclant sorollosament...

CYRANO

Luzbelina

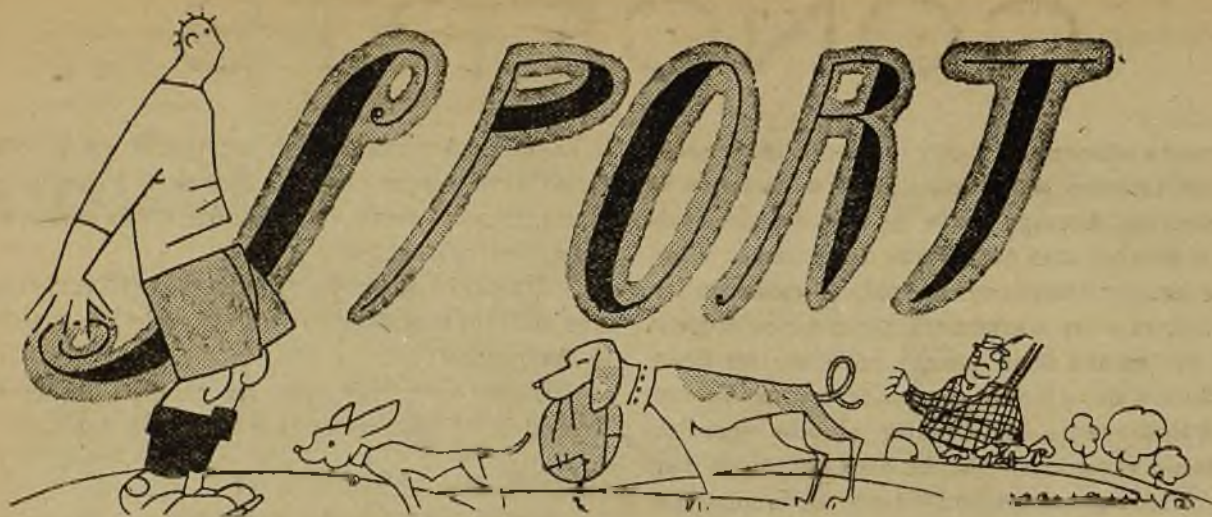
Obrlu l'ull Corridos - Aviat obrirá la Sastrería

F. MURELL DURANGO
RAMBLA CATALUNYA, 40

Es farán trajes desde 25 pelas

Expressos desde 45 pelas despampanants

FUT-BOL

Sant Pere, cavallers, l'encarregat del *riego* i mullader celestials (no'l confonguin amb l'ex-Esqueleto o amb son germà, l'atentador d'En Grau pare), s'ens ha tornat futbolista. Cada diumenge, l'*afición* té un ail al cor continuu, i molts fanàtics no dinen tranquils, anant de la taula al balcó i del balcó a la taula per a enterar-se de si aquelles malehides buatre gotes classiques ja devallen de les capes més o menys atmosfèriques, o de si el cel es *despeja*... Però Sant Pere s'aguanta—s'aguanta com un lladre—no plou, els partits es celebren amb més bufes cada dia i els diaris, amb gran satisfacció dels *cuartilleros*, poden omplir aquelles dugues o tres columnes i fins alguns fer la *Página* gràcies a la retenció del Sant més barato del calendari: Sant Pere Regalat.

Tot lo dit, cavallers, no és més que una forma *amena* de fer-los-hi sapiguer que diumenge passat amb tot i aquell mal diot, els partits es celebraren. Suposo que ja ho sabien, però; vaja, per *algo* sóc amic de Madame de Tebbes (a) *La Narcisa*. Bueno: deixem-nos de *miscelàneas* i anem al grà.

En el camp de l'«Espanya», varen jugar els primers d'aquesta Societat amb els del «Internacional». Varen guanyar els vermells per tres tantos a un. A la primera part, els del «Inter» tenien un tanto i els de l'«Espanya» cap, amb tot i haver tirat un *penalty*. Els del «Inter», naturalment, estaven tots engrescats i l'engrescament va durar-los-hi fins poc abans d'acabar-se el partit; però fillets, a última hora l'«Espanya» es desensopeix, comença a apretar i a dominar i me'ls hi clava una estomacada de tres tantos. *Nada*, que'ls del «Inter» varen perdre perquè'ls altres varen

guanyar, veritat pitarresca que encara que sembli d'En Pere Grullo, són dels Grullo de l'«Unió»: és una veritat que ningú pot desmentir. Dels de l'«Espanya» varen fer-ho molt bé En Baró, En Mariné i En Plazas. En Prat, clava massa nyanyos. Dels de l'«Inter», ens agradaren molt En Albar, porter, En Uterga, mig centre i En Amadé. Va fer de jutge En Lemmel, rosset i de molta finura.

A Sabadell, terra dels Guisa i de donya Agnès Armengol de Badia, poetesa, varen jugar el «Barcelona» i l'«Atlético», en el camp d'aquest últim. El «Barcelona» va fer dos tantos, que's va cuidar d'apuntar l'Hormeu. Els de l'«Atlético», no més en feren un. Actuà de jutge En Palomera, d'aquella forma... No hi varen haver pinyes. Cosa estranya: Es veu que als fiersos, ens els envien cap aquí, els dies d'*encuentro*.

En el camp de l'«Unió», els d'aquest club i els del «Centre» de la localitat abans esmentada també se les varen tenir. La victòria va ésser pels de l'«Unió», que s'apuntaren un tanto marcat per un *penalty*. Quan faltava un minut per a acabar el partit, En Monistrol, del «Centre», va rebre un cop, i el públic del «Sabadell», va invadir el camp. En Salvo, que feu de jutge amb molt acert i amb samarreta blava, donà el partit per acabat. Durant l'invasió dels *bárbaros* varen sonar dugues o tres glemas i l'Auseo, molt enfutismat, demanava *¡un hombre!* per a menjar-se'l. Per sort, la vehina ciutat no'ns havia enviat més que dones disfregades i no vàrem poguer presenciar el canibalesc espectacle. Dels qui guanyaren ens varen agradar tots menys En Pereira, qui sempre rondina i tira *espuelas*. Del «Centre», molt bé En Fíguls, l'Anselmo, En Monistrol i En Retana. En ge-

IDEAL

COTXET AUTOMÒBIL

GRAN TRIOMF A LA CARRERA 2.ª VOLTA A CATALUNYA

2 COPES PLATA. PREMIS EXCEPCIONALS.

AQUEST COTXET ES L'ADOPTAT DEFINITIVAMENT PELS SPORTMENS

TALLERS HERETER S. A. BARCELONA, SALÓ DE EXPOSICIÓ I VENDA: PASSEIG DE GRACIA 90

neral, durant el partit va dominar l'«Uni», però tingué desgracia en els *chuts*.

***

Els partits entre equips de menor edat, que's celebren els diumenges al matí, són arbitrats pels jutges de l'última fornada que ja'ls dic jo que pateixen de veres en el compliment de llur tasca. Els dotze partits que'ls hi toca fer abans de tenir dret a la «pasta» els hi són un veritable torment. Que per què, diuen? Primer, per l'inexperiencia que tenen en imposar-se als futboleros; segon, perquè és més difícil fer entendre la raó als equips secundaris que als primers equips; i tercer, perquè el públic es creu saber més reglaments que un àrbitre debutant, com si aquest no s'hagués examinat i no s'hagués après de memoria els tres mil geroglífics del *ofside* de pe a pa.

Allí veurien patir a l'Ovejero, qui ademés de lluitar amb les dificultats del càrreg, ha de lluitar amb l'enyorament que en el breu abandonament sent per la Dolorettes; a l'Esteban, que diumenge últim se les tingué d'heure amb l'Ull de peix, En Quisante, ex-jugador i futur pare de família (vaja, que sigui enhorabonal) etc. En fi, *no hay mal que por bien no venga* i el martiri dels dotze partits, pensin que és de bon aguantar quan és en benefici del fut-bol i de l'ermilla propia.

GONOROL SANTALOL SOL

Principi actiu de la essencia de Sándal. Medicació segura, i de resultats immediats en la curació de la blenorragia, cistitis i albúmina.

Métode senzilla i econòmic

VENTA EN TOTES LES FARMACIES

DIPÒSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

LA RESERVA

Informes i vigilància, secrets particulars

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Jurídic

Cobra de crèdits sense gascó per l'acreditat-Agenia q'correspona en tot el mon

Director: E. GALIANA
(Detective)

57 FERNANDO, 57

PELUQUERIA "LEON DE ORO"

DE

ANTON VIGENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Serveis a 2 ptes. La preus convencionals

Servei Permanent

Masatge Eléctric

Compte del Asalt, 22,-BARCELONA

CICLISME

El «Sport Ciclista Català» és l'entitat més genuïnament barcelonina que tenim. La febre del extrangerisme invadeix els nostres centres sportius d'una manera indecorosa. L'inglès i el francès imperen arreu. Unicament el «S. C. C.» es manté català de veres, i aquelles fontades que cada mes organitza són com una rebelió de nostra personalitat a l'entomillament de lo exòtic que'ns volen assimilar. Oh, benemèrita entitat, casal d'En Jomes, el *Judío Errante*, el Matussalem de la bicicleta catalana; llar d'En Ramis, d'En Canto i d'En Tobeña; conglomerat del proletariat de la Indústria, del Comerç, de la Borsa, de l'Art Fabril i de la *Pajareria* catalana! Tu ets lo únic català—tan català com les monjetes amb lloimllo i el rap amb suc—que tenim entre les nostres societats deportives. Tu ets la sola associació que manté la bandera de nostra santa patria apartada de les demés i cobrint aquells plats d'esqueixada sportiva i aquelles costelles a la brasa que fumegen a la sombra d'una figuera i en mig d'una sardana (oh, la santa dança!) de *radios* i llantas. Salve, «Sport Ciclista Català»! El cronista et venera...

Diumenge passat, el «S. C. C.» en lloc de celebrar les tradicionals fontades va organitzar una carrera social dedicada als *veteranos*, als guetos de la casa Aixó també és una cosa genuïnament catalana, íntima. La prova es dividia en dugues categories: Primera, per a majors de quaranta anys; segona, per a *veteranos* de trenta a quaranta.

En la prova dels de més de quaranta anys, guanyà En Tabeña (cobrador amb uniforme, de un Banc d'aquesta ciutat), cobrint el recorregut de quaranta kilometres en una hora i quaranta minuts.

L'altre prova, la guanyà En Renom, qui en dugues hores i vuit minuts feu els cinquanta kilometres de recorridó.

No hi hagué cap incident durant les proves i l'èxit més gran coronà l'obra de la benemèrita entitat. Visca la fraternitat i la democràcia!

CLIP

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per al desenvolupament del pit de les dones, homes i nens

Els ven a la casa Sres. "Eduard Schilling, S. en C." Barcelona, Madrid, Valencia i el fabricant d'elàstics i filga-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.-Barcelona

qui enviarà follet gratis a qui el demani

—La meva cambrera s'estranya de que'm canvi la roba. Còm se coneix que només ha servit a senyoretes de casa bona.